

i Nutiden, et Andet er, at der drives Agitation for at faae de Unge bort fra det, som var deres Barndoms Overbevisning. — Jeg tror ogsaa, at det indenfor det filologiske Fakultet vilde være et meget beflæget Princip at opstille, at visse Fag skulde udstilles, fordi en Professor havde een eller maaste ingen Tilhører. Derpaa kan det ikke komme an. Skal i Filologi det danske Universitet staa jævnbrydes med de andre, kan man ikke tage nogen væsentlig Sten bort, særlig ikke tage Professorerne i indisk og orientalsk Filologi bort. Det er for hele den ariske Sprogstamme — ja den ærede Rigsdagsmand har maaste et andet Navn for den — men den Sprogstamme, som har sit Urspring i Sanskrit, en saadan Modervidenskab, at, sanner man den, har man ogsaa med det Samme sagt, at det danske Universitet er ikke med i Filologien. Der er sagt, vi have nok i to Professorater i nordisk Filologi, ved Rigsdagens Liberalitet have vi 4; vi have nemlig en normeret Professor, 2 extraordinære Docenter og en Docent i islandsk Historie og Literatur. Disse maa utvivlsomt regnes med til Filologien, idet Filologien for Enhver, der beskæftiger sig med den, indbefatter Literatur, og hvor kan det saa siges, at Universitetet har glemt at føie Literaturen ind som Fag? Skulde det ikke være, at den havde gjemt sig i den nordiske Filologi? Skulde det være glemt, at det bedste, mest omfattende Værk, som vi have i den danske Literatur, skyldes den Professor, vi havde i nordisk Filologi, nemlig N. M. Petersen? Skulde det ikke være saaledes, at den danske Literatur har været foredraget under den nordiske Filologi? Ganske vist har Fakultetet ikke foreslaaet, at Æsthetiken skulde bevares som fast Fag, men det sikkert ikke af de anførte Grunde — hvad jeg nok ogsaa ser, at det ærede Medlem fra Langeland heller ikke vil tro, det har — det tør jeg sige med Sikkerhed. Sagen har ganske simpelt foreligget saaledes: Opgaven er, at staafe de ansatte Mænd, som fornuftigvis bør være Professorer, denne Stilling, og derfor ere de Fag, der ere opførte blandt Professoraterne, alle tagne blandt dem, som ere besatte med Mænd, der allerede ere ansatte. Derved kom vi til et vist Maal; kunde man gaa over dette, saa var der ingen Tvivl om, at Æsthetiken vilde blive bevaret; men det var os sat som Maal, at vi skulde holde os indenfor visse Grændser, og derved var det givet, at, hvis vi vilde holde denne Grændse oppe, maatte vi stille Æsthetiken ikke ubeløstende, men som et skiftende Professorat. Det er ikke befal for Tiden, det er en Kjendsgjerning. At føie Æsthetiken op for Tiden, afhænger ikke af Universitetet; det vilde være det Samme som at have en Plads staaende ledig. Jeg skal naturligvis ikke indlade mig paa det personlige Spørgsmaal om Befattelsen; min Opfattelse er maaste bekendt, og jeg har ialtsid ikke stuet at lægge den for Dagen. Alle de her omtalte Spørgsmaal komme

imidlertid ind med i Forhandlingen, selv om man begrændser Udvalgets Opgave til kun at handle om de organisatoriske Bestemmelser, som nu indeholdes i det forelagte Forslag; der maatte dog dertil knyttes adskilligt Andet. — Jeg tror ikke paa nogen Maade, at man vilde finde sig tilfreds med Magisterkonferents. Det var det 3die Spørgsmaal, som jeg fornuftigvis mener ikke skulde tages med her ved det juridiske Fakultet. Sagen er nemlig, at det virkelig vilde blive en Forlængelse af Studiet og en Vanskeliggjørelse deraf. Det er fuldstændig upraktisk at tro, at man kan give en encyklopedisk Hufommelsekundskab — om jeg maa kalde det saa — til Jurisprudenten i Almindelighed, og derved videnskabelig fordybe sig paa enkelte Punkter, naar man ikke trænger Jurisprudentens Fag sammen. Man kan ikke være Videnskabsmand i et af Fagene uden at have en videnskabelig begrundet Kundskab til de andre Fag med det Samme. Der maatte derfor blive noget Mere. Noget, der skulde lægges til de nuværende Fordringer, og det til ingen Nytte; thi de 80 pSt. ville ved en saadan Magisterkonferents ikke frembringe et Arbejde, som virkelig betød noget Videnskabeligt, og den Slags Drivhusvidenskab tror jeg ikke har nogensomhelst fornuftig Berettigelse. Jeg tror virkelig ikke, det skal kunne siges om det juridiske Fakultet, at det skulde have vist Mangel paa Evne til at løse sine Opgaver, eller at de Bewiser, som den ærede Folketingsmand fra Langeland har ført derfor, paa nogen Maade slaa til. Sammenligner man nemlig vor juridiske Literatur med f. Ex. Lydslands, vil den ikke i Kvantitet være forholdsvis mindre. (Udbrydelse.) Ja, udenfor Fakulteterne, hvor er den saa, spørger det ærede Medlem! Ja, udenfor Fakulteterne, udenfor de 2—300 Professorer — thi saamange er der i Lydsland — er der virkelig ikke Meget; thi det ligger jo i Sagens Natur, at den juridiske Embedsmand, optagen, som hen i Neglen er, ikke kan have Tid til samtidig at drive videnskabelig Virksomhed; det kan kun blive undtagelsesvis. Jeg tror, at man maa sige, at, naar der f. Ex. ved en nu anordnet Konkurrence kan præsteres saadanne respektable Arbejder, som der er præsteret 4 af — jeg skal naturligvis ikke her indlade mig paa at bedømme disse —, saa har det juridiske Fakultet ikke Skam deraf.

Jeg skal nu slutte med at gjentage, at jeg paa ingen Maade tror, at dette Forslag er udgaaet fra en sjendst Stemmning. Jeg bemærker dette med Hensyn til selve Udtalelsen af den ærede Rigsdagsmand fra Langeland. Jeg tror, som sagt, ikke paa denne dybe Misillid, men jeg vil sige, at det nok kan være, at der er — om jeg maa udtrykke mig saa — mange smaa Kurrer paa Traaden mellem Folkethinget og Universitetet. Hvor man maaste dog, at Universitetet alene er Skyld deri? Ja, her gjøres et Synderregister op, hvorefter Universitetet alene er Skyld deri. Jeg